

C67 – LEE8

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2007-2008

22 november 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

- Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over het invoeren van een grondverschuivingstoets
- Vraag om uitleg van mevrouw Cindy Franssen tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over het eindrapport van de studie ‘Opstellen van een gevoeligheidskaart met betrekking tot massabewegingen voor de Vlaamse Ardennen’ van de K.U.Leuven 1
- Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over het vergunningsbeleid voor kleine windmolens 6
- Vraag om uitleg van mevrouw Martine Fournier tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de uitbreiding van de industriezone Cavale Rouge in Halluin (Frankrijk) 9

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over het invoeren van een grondverschuivingstoets

Vraag om uitleg van mevrouw Cindy Franssen tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over het eindrapport van de studie 'Opstellen van een gevoeligheidskaart met betrekking tot massabewegingen voor de Vlaamse Ardennen' van de K.U.Leuven

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Net als minister Crevits betreur ik dat deze vraag om uitleg niet samen kon worden beantwoord met die van de heer De Meulemeester. Ik had graag gezien dat dit als één dossier en niet als een gedeelde bevoegdheid zou worden behandeld.

De voorzitter: Minister Crevits heeft de opdracht tot de studie gegeven. Als er een vraag is over de studie, moet zij die beantwoorden. Het aspect van ruimtelijke ordening is voor minister Van Mechelen.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Dat was ook de opmerking van minister Crevits zelf. Ik sluit me daar graag bij aan.

Ik trap een open deur in als ik zeg dat ons milieubeleid in grote mate wordt beïnvloed door Europa. Dat was ook het geval met de grondverschuivingen. Dit is een probleem van aardverschuivingen, dat veeleer in landen als Italië voorkomt. Net daarom acht het Europees Parlement het noodzakelijk om een richtlijn inzake bodembescherming in te voeren.

Volgens minister Crevits was dit de aanleiding waarom het departement Leefmilieu, Natuur en Energie (LNE) voorbereidend onderzoekswerk wou verrichten. Die opdracht werd gegeven aan de heer Jean Poesen, hoogleraar geografie aan de K.U.Leuven. Een aantal heuvelachtige gebieden in Vlaanderen, zoals de Vlaamse Ardennen, zijn gevoeliger aan grondverschuivingen dan het Antwerpse of kustregio's. Daardoor zijn de Vlaamse Ardennen het uitverkoren onderzoeksgebied – hoewel ook andere gebieden door menselijke handelingen heel gevoelig kunnen worden voor grondverschuivingen. Ik denk aan gemeenten die

onlangs nog in het nieuws kwamen met modderstromen uit heuvels bij hevige regenval.

Bij het bekendmaken van het eindrapport werd voor het eerst via de media de nadrukkelijke aandacht gevestigd op het aspect grondverschuiving. Ook ik kreeg bij het horen van de berichtgeving de indruk dat er zich een zeer ernstig en uitzonderlijk probleem voordeed in de Vlaamse Ardennen. De indruk werd gewekt dat we met een nieuw probleem werden geconfronteerd. Een journalist interviewde enkele inwoners uit de regio die te kampen hadden met scheuren in huizen en grondverzakkingen, waardoor die ernstige schade konden oplopen.

Daarop ontstonden paniekreacties van omwonenden, maar vooral van burgemeesters die door de nieuwswaarde van de schade aan woningen menen dat de indruk werd gecreëerd dat de eigendoms waarde in hun gemeente fel zou kunnen dalen. Daardoor zouden bouwgronden mogelijk niet meer kunnen worden verkocht.

Mijnheer de minister, ik wil het probleem van grondverschuivingen hiermee niet minimaliseren. Bepaalde berichtgevingen missen soms objectiviteit door de manier waarop het probleem wordt aangekaart. De studie maakt ons inmiddels duidelijk dat er zich op het 710 vierkante meter grote onderzochte grondgebied zo'n 210 ondergrondse verschuivingen voordoen. Een zestal gemeenten worden als risicogebied beschouwd. Die gegevens zijn uiteraard belangrijk om nieuwe initiatieven te nemen om nieuwe grondverschuivingen te voorkomen en om problemen door de grondverschuiving veroorzaakt, aan te pakken.

Is het niet belangrijk om ook andere Vlaamse gebieden te onderzoeken? Als u van zes gemeenten in één regio een risicogebied wilt maken, dan is het noodzakelijk maar ook eerlijker dat ook andere gebieden worden onderzocht.

Mijnheer de minister, u was er snel bij om alle bezorgde burgers uit de Vlaamse Ardennen gerust te stellen dat een aantal beleidsmaatregelen noodzakelijk zijn, en dat u van plan was om een grondverschuivingstoets in te voeren. Hoe het verder moest met de geleden schade, was minder duidelijk. Ondertussen laat minister Crevits weten dat door het uitbrengen van de publicatie van de risicokaart, het departement niet aansprakelijk is voor een eventuele waardevermindering – waardoor de minister meteen aangeeft dat de mogelijkheid tot waardevermindering wel een factor is.

Mijnheer de minister, in hoeverre is deze studie bindend? Worden er nog inspraakmomenten gecreëerd?

Dat is trouwens ook het geval bij het aanduiden van risicogebieden voor overstromingen. Zal er over de indeling van de risicozones een openbaar onderzoek worden georganiseerd in de Vlaamse Ardennen, gelet op de grote verbazing en ongerustheid van een aantal betrokken gemeentebesturen over de resultaten van het onderzoek? Ik verwijs ook hier naar de werkwijze bij het aanduiden van risicogebieden voor overstromingen. Zult u de resultaten van dat onderzoek verder gebruiken om een degelijk beleidskader op te bouwen inzake de grondverschuivingstoets? Op welke manier zal dat gebeuren? Misschien via uitvoeringsbesluiten? Binnen welke termijn wilt u dit realiseren? Zullen de betrokken eigenaars kunnen rekenen op een planschade? Hoe gebeurt de coördinatie van de dossiers tussen de beide ministers?

De voorzitter: Mevrouw Franssen heeft het woord.

Mevrouw Cindy Franssen: Mijnheer de minister, enkele weken geleden heb ik dit onderwerp al behandeld bij minister Crevits. De ondertussen veelbesproken studie van het Geo-Instituut van de K.U.Leuven breidt het eerder ontworpen model voor het opstellen van een gevoeligheidskaart met betrekking tot massabewegingen in de Vlaamse Ardennen uit tot het hele grondgebied van de Vlaamse Ardennen. Het gaat niet meer over zes gemeenten, maar over zeventien gemeenten.

De studie zegt verder nog geen rekening te hebben gehouden met menselijke ingrepen. Bovendien nuanceert de studie haar eigen resultaten: "Een laatste en zeer belangrijke opmerking is dat bij het nemen van een beslissing betreffende het al dan niet toelaten van bepaalde ingrepen op een site, de gevoeligheidskaart eigenlijk nooit als enige document mag worden geraadpleegd. Een goede besluitvorming is enkel mogelijk als de evaluatie van de geklasseerde gevoeligheidskaart gecombineerd wordt met het raadplegen van ander kaartmateriaal zoals topografische, lithologische en bodemkaarten, een terreinbezoek en in sommige gevallen zelfs met een gedetailleerde analyse van de hydrologische en bodemmechanische eigenschappen van de ondergrond op de gegeven site."

Grondverschuivingen komen in de Vlaamse Ardennen geregeld voor, maar de weergave van de resultaten heeft toch tot enige onrust geleid in de regio. Twee weken geleden hebben ook andere collega's vragen gesteld aan minister Crevits. We maakten ons niet zozeer zorgen over de grondverschuivingen in onze regio, maar vooral over de communicatie daarover. Heel wat grondeigenaars vrezen niets meer te kunnen doen met hun lapje bouwgrond, anderen vrezen voor barsten en scheuren in hun woning. Bij overstromingen en rampen is er het Rampenfonds, maar wat met grondverzakkingen?

De gemeentebesturen van de zeventien betreffende gemeenten reageren zeer verschillend op ditzelfde

fenomeen van verzakkingen. Het ene bestuur laat alles passeren, het andere probeert een afweging te maken. Sommige weigeren een bouwvergunning af te leveren, waar de provincie dan weer geen graten in ziet. Er is dus heel wat verwarring.

Mijnheer de minister, kunt u verduidelijken geven bij de vaststellingen van de studie? Gaat het inderdaad slechts om enkele honderden woningen? Hoe groot zijn de risicogebieden? Werden de kwetsbare zones uit de studie reeds boven op het gewestplan gelegd? Wanneer zal de impact van menselijke ingrepen bekend zijn?

Wat houdt een grondtoets juist in? Zullen percelen bouwgrond onbebouwbaar worden verklaard? Hoe moet er worden omgegaan met bouwvergunningen uit het verleden? Wie zal het risico voor planschade dragen? Kan er een omzendbrief worden gestuurd naar de betrokken gemeentebesturen?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Ik werd op een vrijdagmorgen om 6.20 uur opgeschrikt met de vraag van een radiostation om commentaar op deze problematiek. Enig zoekwerk in de kranten leverde niets op. Het bleek uiteindelijk te gaan over een website waar de studie in kwestie was vermeld. Ik heb dan ook geprobeerd om naar godsvrucht en vermogen te antwoorden op de vragen van de journalisten.

In eerste instantie verwijs ik naar de vrij uitvoerige toelichting over deze studie die minister Crevits op 8 november in deze commissie heeft gegeven. Ik zal me dan ook beperken tot de conclusies en de noodzakelijke initiatieven die ik vanuit mijn bevoegdheid Ruimtelijke Ordening met betrekking tot het bodembeschermingsbeleid zal nemen.

In mijn antwoord zal ik achtereenvolgens ingaan op de wijze waarop stedenbouwkundige vergunningen beoordeeld kunnen worden in gebieden met een hoog risico op grondverschuiving in de vorm van een grondverschuivingstoets, de mogelijke planschade die zou ontstaan door het instellen van een bouwverbod in bepaalde gebieden, en de manier waarop het leefmilieubeleid en het beleid inzake ruimtelijke ordening op langere termijn en op een planmatige manier kan omgaan met de risicozones voor grondverschuivingen.

De suggestie uit de studie om naar analogie met de watertoets een concrete methodologie voor een grondverschuivingstoets uit te werken bij het behandelen van aanvragen voor stedenbouwkundige vergunningen in deze risicogebieden vind ik zeker zinvol. In verder overleg met minister Crevits zal ik, naar analogie met de watertoets uit het decreet Integraal Waterbeleid, nagaan in hoeverre het nodig of nuttig is hiervoor

vanuit het leefmilieubeleid een bijkomend wetgevend initiatief te nemen. Een dergelijk juridisch kader zou in ieder geval meer duidelijkheid kunnen geven over de wijze waarop een dergelijke grondverschuivingstoets formeel uitgevoerd moet worden, welke instanties daarbij om advies gevraagd moeten worden enzovoort.

Normaal gezien had ik maandagnamiddag een werkvergadering met minister Crevits, maar die is jammer genoeg afgezegd. Ze zal tijdens een van de komende weken opnieuw op de agenda worden geplaatst. Het is de bedoeling om met de respectieve ministers, kabinetten en administraties overleg te plegen over deze problematiek.

Op korte termijn en in afwachting van een dergelijk kader wil ik de betrokken gemeenten en de vergunningverlenende instanties erop wijzen dat vandaag reeds op basis van de huidige regelgeving een dergelijke beoordeling van het risico op grondverschuivingen kan en moet gemaakt worden. Ik heb dat trouwens onmiddellijk op de radio gezegd.

De vergunningverlenende instanties worden geacht bij iedere aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning na te gaan in hoeverre het betreffende perceel effectief bouwfysisch geschikt is om te bebouwen, dan wel een vergunning geweigerd moet worden omdat het terrein ongeschikt is voor bebouwing. De thans beschikbare gevoeligheidskaart voor grondverschuivingen heeft wat dat betreft een belangrijke signaalfunctie.

Indien een vergunningsaanvraag in dergelijk gebied gesitueerd is, moet dat in ieder geval een bijkomend aandachtspunt zijn bij het beoordelen van de aanvraag. In die gevallen lijkt het mij zeker noodzakelijk dat het college van burgemeester en schepenen een bijkomend advies inwint bij de afdeling Land en Bodembescherming van het departement Leefmilieu en Energie om het concrete risico correct te kunnen inschatten.

Ik wil er ook op wijzen dat in het kader van de bestaande watertoets vandaag reeds de waterhuishouding van een perceel en de impact op de omgeving geëvalueerd moeten worden. Vanuit die evaluatie zouden in die gebieden al een aantal risico's inzake bodemverschuivingen gekend moeten zijn.

Het intrekken van reeds verleende stedenbouwkundige vergunningen lijkt me geen haalbare optie omdat een afgeleverde vergunning bepaalde rechten heeft doen ontstaan. Het lijkt me veeleer aangewezen de risico's in de toekomst zo veel mogelijk te vermijden.

Wat de mogelijke schadevergoedingen betreft, is mijn antwoord gelijklopend aan het antwoord dat ik al meermaals in deze commissie heb gegeven voor gronden die onbebouwbaar worden ingevolge de watertoets. Er is enkel een planschadevergoeding verschuldigd als

gronden omwille van een nieuw ruimtelijk uitvoeringsplan onbebouwbaar worden. Het decreet bepaalt in artikel 84, paragraaf 2: "Planschadevergoeding wordt toegekend wanneer op basis van een in werking getreden ruimtelijk uitvoeringsplan, een perceel niet meer in aanmerking komt voor een vergunning om te bouwen, zoals bedoeld in artikel 99, of te verkavelen, terwijl het de dag voorafgaand aan de inwerkingtreding van dat definitieve plan wel in aanmerking kwam voor een vergunning om te bouwen of te verkavelen."

Het decreet stelt bovendien in artikel 84, paragraaf 3: "Voor de toepassing van planschadevergoeding moet bovendien aan volgende criteria samen worden voldaan op de dag voorafgaand aan de inwerkingtreding van het definitieve plan: het perceel moet gelegen zijn aan een voldoende uitgeruste weg overeenkomstig artikel 100; het perceel moet stedenbouwkundig en bouwtechnisch voor bebouwing in aanmerking komen; het perceel moet gelegen zijn binnen een bebouwbare zone zoals bepaald in een plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan; enkel de eerste 50 meter vanaf de rooilijn komt in aanmerking voor planschade."

Artikel 84, paragraaf 3, punt 2, stelt dus dat het perceel stedenbouwkundig en bouwtechnisch voor bebouwing in aanmerking moet komen vooraleer over planschade kan worden gesproken. U begrijpt dus dat die voorwaarde hier wel eens een struikelblok zou kunnen zijn. De overheid heeft in het verleden willen vermijden om planschade te moeten betalen voor gronden die zo slecht zijn dat een zinnig mens er sowieso toch niet zou willen bouwen.

Het is de rechtbank van eerste aanleg die zich uitsprekt over de planschade-eisen. Bij een veroordeling tot planschade wordt die vergoeding betaald door de overheid die het plan heeft gemaakt. Indien de bestemmingswijziging via een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan gebeurt, zal de planschade desgevallend door het Vlaamse Gewest betaald worden.

De kwetsbare zones uit de studie zijn reeds boven op het gewestplan gelegd. Ik heb dat nagevraagd bij de betrokken afdeling van het departement Leefmilieu. Hieruit bleek dat circa 630 hectare van de risicozones liggen in gebieden die een vorm van woonbestemming hebben op het gewestplan. Daarvan heeft circa 160 hectare een hoog tot zeer hoog risico. Op basis van de gemeentelijke inventarissen over de onbebouwde percelen zou per gemeente nagegaan kunnen worden over hoeveel onbebouwde percelen het hier gaat. Een groot deel van deze woonzones in risicozone lijkt na een eerste consultatie van de risicokaarten vandaag reeds effectief bebouwd of is in praktijk sowieso niet bebouwbaar omdat het bijvoorbeeld om niet-ontsloten binnengebieden gaat. Het lijkt me aangewezen dat de

betrokken gemeentebesturen op basis van hun inventaris onbebouwde percelen deze oefening zouden maken.

Op langere termijn – en dat is mijn derde punt – meen ik dat wat betreft de grondverschuivingsproblematiek een planmatige aanpak vanuit het bodembeschermingsbeleid aangewezen is. Als je dat woord uitspreekt in Vlaanderen, weet je dat je iets meer tijd nodig zult hebben. Het fysisch systeem vormt het raakvlak tussen milieubeleid en ruimtelijke ordening. Het is dan ook noodzakelijk dat ruimtelijke ordening en milieubeleid op elkaar worden afgestemd. In het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) is opgenomen dat, om in bepaalde gebieden bijzondere milieukwaliteitsdoelstellingen te realiseren, een ondersteunend ruimtelijk beleid gevoerd moet worden. Het RSV noemt als voorbeelden van een dergelijke gebiedsgerichte afstemming tussen ruimtelijke ordening en milieu onder meer expliciet de ondersteuning van de afbakening en realisatie van bodembeschermingsgebieden. U kunt dat vinden in het richtinggevend gedeelte van het RSV op pagina 386, onder hoofdstuk 2.6: ‘Het afstemmen van het ruimtelijk beleid en het milieubeleid op basis van het fysisch systeem.’

Binnen het bestaande beleidskader inzake ruimtelijke ordening zijn dus reeds de noodzakelijke aanknopingspunten opgenomen om over te gaan tot een concreet bodembeschermingsbeleid. Een plan van aanpak voor het realiseren van bodembeschermingsgebieden moet er wat mij betreft uit bestaan dat vanuit het bevoegde beleidsdomein, namelijk de afdeling Land en Bodembescherming, Ondergrond, Natuurlijke Rijkdommen van het departement LNE, een initiatief genomen wordt om op basis van de risicokaarten die het resultaat van deze studie zijn, een concreet voorstel van afbakeningsplan op perceelsniveau op te maken voor de bodembeschermingsgebieden. Dit afbakeningsplan moet concreet aangeven voor welke op de gewestplannen afgebakende woongebieden een absoluut bouwverbod noodzakelijk is of bijkomende randvoorwaarden opgelegd moeten worden ten aanzien van de toegelaten functies en activiteiten, zoals het vermijden van bepaalde functies of bouwmogelijkheden, het beperken van de bodemingrepen, het opleggen van bepaalde funderingstechnieken enzovoort.

Dit voorstel van bodembeschermingsgebieden kan dan op zijn beurt de basis vormen voor verdere initiatieven vanuit het beleidsdomein Ruimtelijke Ordening op gewestelijk niveau en een vertaling krijgen in gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen. Ik zal met minister Crevits verder overleggen in hoeverre een bijkomend initiatief vanuit het bodembeschermingsbeleid voorafgaand noodzakelijk is. Het lijkt mij in ieder geval noodzakelijk dat dergelijk sectoraal voorstel vanuit het bodembeschermingsbeleid voldoet aan een aantal eisen inzake plan-milieueffectenrapportering, waarbij ook de voorstellen aan een openbaar onderzoek onderworpen worden. In tweede instantie lijkt een maatschappelijke

impactstudie met een kosten-batenanalyse van de voorstellen aangewezen. Meten is weten. In dit geval is het na het meten misschien ook interessant eens na te kijken wat de maatschappelijke impact is van een dergelijk planningsproces.

Op basis van die gegevens kan dan een beleidsbeslissing genomen worden om te komen tot een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor de geselecteerde zones. Naar analogie met de bekkenbeheerplannen, zou na een dergelijke beslissing binnen een termijn van maximaal twee jaar een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan voor die gebieden waar een bestemmingswijziging in functie van een bouwverbod noodzakelijk is, opgevoerd kunnen worden.

De ontwerpen van ruimtelijke uitvoeringsplannen zullen op hun beurt ook voorwerp zijn van een verplicht openbaar onderzoek. Er zal onderzocht moeten worden in hoeverre het nodig is voor een dergelijk sectoraal plan een juridisch-administratief kader te creëren, zoals we bijvoorbeeld gedaan hebben met het decreet Integraal waterbeleid.

Binnen het planningsproces voor de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur, dat begin dit jaar voor de buitengebiedregio Vlaamse Ardennen werd opgestart, is de problematiek van de grondverschuivingen, weliswaar in algemene termen, expliciet opgenomen in de knelpuntanalyse. De verkenningsnota met een eerste voorstel van ruimtelijke visie ligt momenteel voor advies voor aan de betrokken gemeenten, provincie en belangengroepen. De ruimtelijkevisievorming in die regio wordt in 2008 afgerond, zodat op basis van de prioriteiten in het nog op te stellen operationeel uitvoeringsprogramma vanaf 2009 gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen voor de afbakening van de gebieden van de natuurlijke en agrarische structuur opgevoerd kunnen worden met betrekking tot de buitengebiedregio Vlaamse Ardennen.

Bij de opmaak van deze ruimtelijke uitvoeringsplannen zullen de risicozones voor grondverschuivingen meteen hun doorwerking moeten krijgen in de bestemmingsplannen. Zo kan het aangewezen zijn dat bepaalde agrarische gebieden worden gedifferentieerd als bouwvrije agrarische gebieden of dat een aantal nog niet aangesneden woonuitbreidingsgebieden een openruimtebestemming krijgen.

In de eerste oefening die aan het lopen is met betrekking tot de buitengebiedregio Vlaamse Ardennen, zijn we bezig met de visievorming rond de afbakening agrarische en natuurlijke structuren. Dat wordt, na goedkeuring, doorvertaald in een ruimtelijk uitvoeringsplan. Daarin zou men bijvoorbeeld kunnen opnemen waar er agrarische gebieden zijn waar het niet aangewezen is om bijvoorbeeld landbouwbedrijven op

te richten en ze aan te duiden als bouwvrije agrarische gebieden. In die oefening zouden we meteen ook woon-uitbreidingsgebieden kunnen bekijken. Wanneer deze liggen in een risicozone, dan lijkt het mij verstandig om deze om te vormen in een openruimtebestemming.

Naast de planmatige aanpak, waarbij bodembeschermingsgebieden een vertaling krijgen in ruimtelijke uitvoeringsplannen, zijn tegelijkertijd een aantal preventieve maatregelen bij de opmaak van ruimtelijke uitvoeringsplannen aangewezen. Een voorstel daarbij is dat het departement LNE in zijn adviezen over de voorontwerpen van ruimtelijke uitvoeringsplannen in de risicozones voor grondverschuivingen of in de bodembeschermingsgebieden expliciet het aspect bodembescherming laat evalueren door de afdeling Land en Bodembescherming, Ondergrond, Natuurlijke Rijkdommen. Ook wat dat betreft, zal ik in verder overleg met minister Crevits nagaan wat we kunnen doen om daar een duidelijke lijn in te trekken. Dit wordt dus verder opgevolgd.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, in mijn vraagstelling heb ik duidelijk gemaakt dat ik van mening ben dat dit probleem zich niet enkel beperkt tot de Vlaamse Ardennen en dat ik daarom als lid van deze commissie dit probleem wilde aankaarten. Het is voor mij duidelijk dat dit onderzoek een heel grote impact heeft op de regio van de Vlaamse Ardennen. Enerzijds betreur ik dit, maar anderzijds heb ik ook respect voor de beleidsinitiatieven die hieruit voortvloeien. Dat betekent dat u en minister Crevits begaan zijn met de problematiek. Dat is een goede zaak.

De vraag is in hoeverre dat onderzoek al geen morele schade heeft aangericht in de Vlaamse Ardennen en een invloed heeft gehad op het beleid van de burgemeesters.

De heer Patrick Lachaert: Ik woon ook in de Vlaamse Ardennen maar ik voel me nog niet moreel beschadigd.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Ik kan me voorstellen dat er een aantal burgemeesters zeer angstig zijn voor de gevolgen en voor de toekomst.

De heer Patrick Lachaert: Er zitten hier ook fractieleiders uit steden in die regio. Vraag eens hoe groot de beschadiging bij die mensen is.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: In ieder geval was de berichtgeving van de burgemeesters die zich betrokken partij voelen, heel duidelijk. We moeten er de nodige aandacht aan besteden. Het onderzoek mag zich niet beperken tot één enkele regio.

In het verleden heb ik bij het dossier van de overstromingsgebieden en risicogebieden voor overstromingen, gemerkt dat er soms gebieden worden aangeduid die

helemaal geen risicogebied zijn. Het is daarom dat ik me afvraag of er nog verweer mogelijk is tegen de indeling van bepaalde gebieden als risicogebied.

Mijnheer de minister, het kan zijn dat ik niet alles juist heb gehoord; ik zal in elk geval uw antwoord nog eens lezen.

Minister Dirk Van Mechelen: Ik wil daarover heel duidelijk zijn. Het aanduiden van bodembeschermingsgebieden is een opdracht van de minister van Leefmilieu. Nadat deze gebieden duidelijk zijn afgebakend, kan de minister aan de collega vragen om ze om te zetten in ruimtelijke uitvoeringsplannen.

Dit is identiek dezelfde methodologie. Eerst is er een decreet Integraal Waterbeleid. Dan komen bekkenbeheerplannen tot stand. Daarna worden op basis van deze bekkenbeheerplannen en binnen een periode van twee jaar, ruimtelijke uitvoeringsplannen opgesteld waarmee we de mensen tegen hun eigen zottigheid kunnen beschermen. De boeren wisten vroeger al dat er beter niet wordt gebouwd in de Laaglandlaan.

De heer Patrick Lachaert: Hoeveel verkavelingen liggen er niet in overstromingsgebied? Gelukkig zijn we in Vlaanderen al zo slim om niet zoals in Frankrijk te bouwen in een rivierbedding, zoals in Vaison-la-Romaine, dat door een verwoestende overstroming werd getroffen.

De voorzitter: Mevrouw Franssen heeft het woord.

Mevrouw Cindy Franssen: Mijnheer de minister, hartelijk bedankt voor uw technische, juridische en artikelsgewijze uiteenzetting. Toch heb ik een beetje het gevoel dat u geen echt positief antwoord kunt formuleren omdat er nog verder overleg moet worden gepleegd en omdat een en ander nog verder moet worden opgevolgd. U verwijst naar artikel 84, paragraaf 3, tweede voorwaarde, voor planschade. Het lijkt me niet zo positief dat stedenbouwkundig en bouwtechnisch de percelen in aanmerking moeten komen om planschade te kunnen genieten.

Ook al zal het nog een tijdje duren voor er definitieve conclusies getrokken kunnen worden, het is toch heel belangrijk dat binnenkort wordt gecommuniceerd met de lokale besturen. Het is heel belangrijk dat de lokale besturen aan de inwoners kunnen melden wat er van aan is en welke fases doorlopen moeten worden, zodat de mensen toch over enige rechtszekerheid beschikken inzake hun bouwgrond of woning.

De voorzitter: De heer De Meulemeester heeft het woord.

De heer Marnic De Meulemeester: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijn excuses omdat ik ongewild het begin van de vergadering heb gemist.

De voorbije weken was er heel wat te doen over het risico op grondverschuivingen, meer bepaald in de Vlaamse Ardennen. Ik heb heel recent uw collega, de minister van Openbare Werken en Leefmilieu, een aantal vragen gesteld en ik heb haar in kennis gesteld van een aantal bezorgdheden inzake de grondverschuivingen en inzake de studie die wordt uitgevoerd door de K.U.Leuven in opdracht van het departement LNE van de Vlaamse overheid.

Het is inderdaad belangrijk dat we eerst kijken naar de concrete preventieve en remediërende maatregelen die de minister van Leefmilieu voorstelt. We moeten het probleem aan de basis proberen aan te pakken. Ik heb haar dat gevraagd. Het is ook belangrijk dat er met de gemeentebesturen wordt gecommuniceerd vanuit de departementen Openbare Werken en Leefmilieu, maar ook vanuit Ruimtelijke Ordening. De studie heeft heel wat stof doen opwaaien.

De voorzitter: Mijnheer De Meulemeester, wilt u het kort houden, u hebt maar twee minuten.

De heer Marnic De Meulemeester: Ik beperk me tot een aantal bijkomende vragen.

De studie deed heel wat stof opwaaien. Ik wil u daarom vragen om in de communicatie aan de gemeentebesturen van de Vlaamse Ardennen de ongerustheid weg te nemen. Dat is heel belangrijk.

Kunnen de gemeenten de bouwvergunningen in risicovolle gebieden blijven afleveren? In het verleden hebben bepaalde gemeenten hun inwoners zelf op de hoogte gebracht.

De voorzitter: Mijnheer De Meulemeester, de minister heeft deze vraag al beantwoord. Ik stel voor om enkel nieuwe elementen aan te brengen.

De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Mijnheer de voorzitter, ik zal het heel kort houden. Ik dank de minister voor zijn heel ruime en uitgebreide antwoord. Ik had een hele reeks vragen voorbereid, maar hij heeft ze allemaal beantwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over het vergunningsbeleid voor kleine windmolens

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in het verleden heb ik al een aantal schriftelijke vragen gesteld over het vergunningsbeleid voor windturbines. Halfweg 2005 waren in heel Vlaanderen amper 115 windturbines vergund. In 2007 werden er al 167 vergund. Uit de cijfers blijkt dat het gevoerde beleid inzake bebakeningsvoorschriften en de aangepaste omzendbrief de redenen waren voor dat succes.

Ik heb een aantal artikelen gelezen en een aantal milieubeurzzen bezocht, en er blijkt een markt te bestaan voor kleine windmolens voor particuliere gezinnen en kmo's die zich van eigen groene stroom willen voorzien. De aanvragen worden echter door de gemeenten nauwelijks vergund. De gemeentebesturen weten niet goed wat ze met die aanvragen moeten aanvangen omdat ze niet goed weten wat de Vlaamse overheid denkt van de inplanting van kleine windmolens. De gemeentebesturen weten ook niet precies welke regelgeving van toepassing is.

Ik ken iets van ruimtelijke ordening en ik denk dat het een louter gemeentelijke bevoegdheid betreft. Door de twijfels en onduidelijkheid dreigen we toch een achterstand op te lopen ten opzichte van Nederland en Ierland. Ik vernam dat veel gemeenten zich – volgens mij ten onrechte – baseren op de omzendbrief voor de grote windmolens.

Dit lijkt mij toch wel het geschikte moment om die niche-markt kansen te geven, vandaar mijn vragen. Mijnheer de minister, hoe staat de Vlaamse overheid tegenover de inplanting van dergelijke kleine particuliere windmolens? Welke regelgeving is van toepassing? Hoeveel vergunningsaanvragen zijn er bij u bekend en hoeveel ervan werden effectief vergund? Hoeveel aanvragen in beroep zijn er? Wat zijn de oorzaken van het lage aantal vergunningen? Zult u initiatief nemen om bij de gemeenten meer duidelijkheid te creëren over het vergunningsbeleid en om een visie op de inplanting van dergelijke windmolens te implementeren?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Decaluwe, u snijdt deze problematiek terecht aan. Dit is in het kader van het energiebeleid een heel belangrijke aangelegenheid.

Ik wil mijn antwoord starten met de verwijzing naar twee vrij recente vragen: een over de grote windturbines enerzijds, veelal langs grote infrastructuren, en een andere over kleinere windmolentjes of windrotors anderzijds, veelal opgericht bij woningen. In mijn antwoord op uw schriftelijke vraag van 4 juli 2007 over de grote windturbines, meestal 130 tot 150 meter hoog, heb ik beklemtoond dat op twee jaar tijd een

substantieel aantal meer vergunningen werd verleend: op dat moment al 167 tegenover 115 minder dan twee jaar eerder. We zitten in een goed wijzigend klimaat. De gewijzigde bebakeningsvoorschriften en de aangepaste desbetreffende omzendbrief inzake windturbines hebben ervoor gezorgd dat een en ander vlotter tot stand kon komen. Er is ook een grotere bewustwording bij de initiatiefnemers, die steeds meer aansturen op grotere en goed doordachte projecten.

In mijn antwoord op de schriftelijke vraag nummer 115 van 16 mei 2007 ging het over de plaatsing van kleine windmolens, pakweg 10 tot 15 meter hoog. Dat is natuurlijk geen 150 meter, maar toch ook niet niets. Daarin heb ik gesteld dat er ter zake nog geen uitgeschreven beleidsvisie bestaat omdat de vraag of een dergelijk ontwerp, dat veelal louter plaatsgebonden is, namelijk opgericht naast of nabij een woning of bedrijfje, vergund kan worden, niet enkel aan de bestemmingsvoorschriften moet worden getoetst, maar ook aan de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving. Dat is de essentie.

Met 'geen uitgeschreven beleidsvisie' wil ik net het verschil aangeven met de grotere windturbines. De verenigbaarheidsvraag daar is vertaald in de omzendbrief van 2006, die een hele reeks criteria in functie van de plaatsing vooropstelt. Bij kleine windmolentjes gaat het in wezen dus om een toetsing aan de goede plaatselijke aanleg, die inderdaad geval per geval kan verschillen. Bij de eerste soort gaat het over aanvragen die worden ingediend en beoordeeld door de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar in toepassing van artikel 127 van het decreet. Bij de tweede soort worden de aanvragen ingediend en beslist door het gemeentebestuur. Er zal dus in de praktijk sowieso een verschil in aanpak zijn, ook al omdat we met 308 gemeentebesturen te maken hebben.

Ook de ruimtelijke impact is heel verschillend. Bij de grote windturbineprojecten streven we naar een maximale bundeling met grootschalige infrastructuren of functies: koppeling met wegen of waterlopen, de oprichting in havengebieden en grootschalige bedrijventerreinen. Ik denk dat ik mag zeggen dat we met de aanpak van de grote windturbines in Vlaanderen een vrij coherent beeld hebben bereikt. Op bepaalde plaatsen heeft het zelfs zijn charmes. Ik ken het windmolenpark van Meer vrij goed. Dat straalt iets uit en is goed ingeplant.

We moeten voorkomen dat het ongebreideld toelaten van kleine windmolentjes, windrotors, windvanen en dies meer bij woningen, winkels en bedrijven op langere termijn zou leiden tot een beeld vergelijkbaar met de vroegere situatie waarbij elk huis zijn aparte televisieantenne had. Zoals steeds luidt het motto: overdaad schaadt. Wat dan weer niet betekent dat we helemaal geen aandacht moeten schenken aan de inderdaad ook belangrijke markt van de particuliere energiemogelijkheden om zo de

Kyotonorm te helpen halen. Het is een verhaal van 'checks and balances', en dit gebeurt het beste op gemeentelijk niveau. De gemeente moet er desnoods een bouwverordening voor maken. Ik wil dit met de VVSG bekijken. We zijn de gemeenten aan het responsabiliseren op vlak van ruimtelijke ordening. We moeten de kleinschalige windturbines ook op die manier bekijken

Anders dan zonnepanelen, waarvoor ook in de ruimtelijke ordening al wat zaken zijn geregeld, hebben vrijstaande windmolens tussen 10 en 15 meter hoogte echter een veel aanzienlijkere ruimtelijke impact. We moeten ze dus met de nodige omzichtigheid benaderen. De aanvragen ervoor toetsen aan de eerder vernoemde omzendbrief met betrekking tot de grote windturbines heeft echter geen zin omdat die daar niet voor bedoeld is.

U vraagt welke regelgeving van toepassing is. Aanvragen voor particuliere windmolens of windrotors worden ingediend bij het gemeentebestuur dat, al dan niet na advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar – het hangt ervan af of ze al dan niet ontvoegd zijn –, over de stedenbouwkundige vergunning beslist. Anders dan bij de grotere windturbines, die vanuit het feit dat ze op het openbare elektriciteitsnet worden geschakeld en dus als openbare energieproductiebronnen worden beschouwd, gaat het hier dus niet over de procedure volgens artikel 127. De grote windturbines geven energie af aan het elektriciteitsnet. Om die reden volgen ze de procedure volgens artikel 127. Hier gaat het echter om een normale stedenbouwkundige aanvraag, waarbij die wordt getoetst aan de geldende verordenende plannen van aanleg of ruimtelijke uitvoeringsplannen en aan goede plaatselijke aanleg. Mogelijk hebben een aantal gemeenten al over deze problematiek nagedacht en hebben ze in ruimtelijke uitvoeringsplannen of verkavelingsvergunningen specifieke bepalingen omtrent masten laten opnemen. Ik ken gemeenten die bepalingen hebben over gsm-antennes en zendmasten. Ik wil me ertoe engageren om samen met alle stakeholders na te gaan of we geen initiatief kunnen nemen.

U vroeg hoeveel vergunningsaanvragen er bij mij bekend zijn en hoeveel hiervan effectief werden vergund. Aanvragen voor kleine windmolens of windrotors worden door mijn administratie niet apart geregistreerd, vooral ook omdat ze feitelijk tot het gemeentelijk niveau behoren, maar ook omdat de vraag tot oprichting wellicht nogal eens gecombineerd wordt met een andere vraag zoals voor het bouwen van een tuinhuis, een garage, een bijgebouw enzovoort. Een rondvraag bij de buitendiensten van het agentschap leert alleszins dat het aantal aanvragen momenteel erg laag is. Wat hiervoor de oorzaak zou kunnen zijn, is mij niet bekend. Misschien zijn veel burgers niet snel geneigd om een 10 tot 15 meter hoge windmolen naast hun woning op te richten, al is het maar om discussies met de burens te vermijden.

U vraagt wat wij vanuit het beleid kunnen doen. Ik denk dat het niet onzinnig zou zijn om samen met mijn collega's in de Vlaamse Regering na te gaan welke maatregelen we vanuit Vlaanderen verder kunnen en moeten nemen om energiemaatregelen in het algemeen blijvend maximaal te stimuleren zonder ieders bekommernis, zoals het streven naar een duurzame, kwaliteitsvolle ruimtelijke ordening, in het gedrang te brengen. Die maatregelen zullen uiteraard bestaan uit sensibiliseren, maar wellicht zijn ook regelgevende initiatieven nuttig en nodig. Het voorbeeld van de zonnepanelen bewijst het: een verhoogde subsidiëring tegelijk met een versoepeling van de ruimtelijke-ordeningsreglementering heeft geleid tot een stormloop in de plaatsing ervan, dermate zelfs dat de leveranciers vaak niet meer kunnen volgen.

Het lijkt me ook aangewezen dat we samen met de gemeenten, misschien het beste via de VVSG, nagaan hoe we dergelijke zaken aanpakken. Daarbij zijn een aantal denkpijlers mogelijk. Ofwel werken we met een algemeen toetsingskader dat een aantal aspecten bevat, naar analogie van de omzendbrief voor de grote windturbines, maar dan afgestemd op de kleinere broertjes en een andere plaatsgesteldheid. We kunnen ook nagaan of ruimtelijke criteria een plaats kunnen krijgen in nieuw op te maken gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen, aangepast aan de al dan niet noodzakelijk te voorzien energieproductiebronnen. Ofwel stimuleren we de gemeente om specifieke bepalingen op te nemen in gemeentelijke stedenbouwkundige verordeningen.

Het meest extreme zou zijn, zoals we dat ooit gedaan hebben voor de waterputten, dat we werken met een gewestelijke stedenbouwkundige verordening. Maar ik denk, gelet op ons gebrek aan kennis hierover, dat het iets te vroeg is om dat te doen.

Ik wil mijn administratie de uitdrukkelijke vraag meegeven om de volgende maanden – want we moeten daar een voldoende lange termijn voor hebben – een aparte registratie te doen van de aanvragen en na te gaan wat de problemen zijn. Op basis van de kennis die we daarbij opdoen, proberen we een soort toetsingskader te ontwikkelen, dat uiteindelijk al dan niet op een of andere verordenende manier, bijvoorbeeld via de uitbreiding van de omzendbrief, in de praktijk wordt gebracht.

Voor de fotovoltaïsche panelen hebben we beslist om ze onder bepaalde voorwaarden vrij te stellen van een bouwvergunning, waarbij de oppervlakte een verhouding moet hebben ten opzichte van de totale dakoppervlakte. Mogelijk moeten we in die richting zoeken en kunnen we het opnemen in de omzendbrief over vrijstelling van de stedenbouwkundige vergunning of in de omzendbrief over vrijstelling van het advies van de gemachtigde ambtenaar.

Het is mijn voorstel om het eens een jaar te registreren en op basis van die informatie het toetsingskader uit te

werken. Ik stel voor dat ik het gesprek met de VVSG laat aanknopen. We hebben in Vlaanderen een zeer goede Interdepartementale Windwerkgroep. Misschien kan die ons ook helpen en wat studiewerk verrichten.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de minister, ik dank u voor het goede antwoord. Ik denk ook dat de aanpak die u vooropstelt, heel goed is. Men probeert eerst te kijken wat er mogelijk schort, daarna oordeelt en handelt men, met respect voor de gemeentelijke autonomie. Dat is een goede aanpak, waarover men de gemeenten eventueel nu al kan inlichten. Ik heb het gevoel dat veel gemeentebesturen zich er niet over uitspreken, omdat ze denken dat het hun bevoegdheid niet is, maar ondertussen blijft het dossier misschien liggen.

De voorzitter: De heer De Klerck heeft het woord.

De heer Patrick De Klerck: Mijnheer Decaluwe, u zegt terecht dat het aantal aanvragen en de effectieve realisaties van windturbines, onder andere door de omzendbrief, sterk gestegen zijn. Er wordt eigenlijk een nieuw, proactief beleid gevoerd naar de indieners van dossiers, waarbij de Vlaamse windwerkgroep zelf zones suggereert waar windmolens kunnen komen. De mogelijkheden zijn verfijnd, want er zijn overdrukken mogelijk, onder andere in agrarische gebieden, en windmolenparken kunnen sneller gerealiseerd worden.

Voor kleinschalige initiatieven wordt in de omzendbrief expliciet gezegd dat het geen taak is van het gewest en het aan de lokale overheden is om hier uitspraken over te doen. Aan de kust is er regelmatig overleg tussen de kustburgemeesters. West-Vlaanderen is ook de windrijkste provincie. Daar werd de vraag expliciet gesteld. In het kader van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan zegt men hoe men eventueel die afweging moet doen, mits een goede ruimtelijke ordening en zonder dat de draagkracht van de omgeving wordt overschreden. Een aantal gemeenten zullen werken via gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen en andere zijn van plan om met een bouwverordening te werken. Het leeft onder de bevolking en men probeert er op die manier uit te geraken.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik denk dat iedereen in de commissie het erover eens is dat een ongecontroleerde wildgroei van kleine windmolens uit den boze is. De inplanting van die kleine windmolens moet minstens stroken met de omgeving en mag uiteraard geen geluids- of milieuhinder veroorzaken voor de omwonenden.

Mijnheer de minister, misschien kan worden overwogen om bijvoorbeeld, naar Nederlands model, te kiezen

voor één windmolen per wijk, in plaats van een individuele windmolen. Misschien kan in die richting geadviseerd worden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Martine Fournier tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de uitbreiding van de industriezone Cavale Rouge in Halluin (Frankrijk)

De voorzitter: Mevrouw Fournier heeft het woord.

Mevrouw Martine Fournier: Mijnheer de minister, ik wil een probleem aankaarten dat al door de heer Decaluwe werd aangekaart in april 2004. Het betreft de uitbreiding van een industriezone aan de Franse grens, meer bepaald in Halluin. Daar is de Communauté Urbaine de Lille, afgekort CUDL, bezig met een uitbreiding met 40 hectare van het industriegebied Cavale Rouge. De impact van deze uitbreiding op de naburige Vlaamse gemeenten is niet miniem. Denk maar aan problemen inzake mobiliteit, waterbekkens en milieuproblemen.

Wat ons, als stad, in dit dossier het meest stoort, is het gebrek aan communicatie en overleg met Frankrijk. Ik denk dat Menen allicht geen alleenstaand geval is en dat het probleem zich situeert in alle grensgemeenten.

Mijnheer de minister, in de beleidsbrief 2006-2007 staat: "In de samenwerking met de Noord-Frankrijkcoördinator en de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid wordt de Vlaamse coördinatie inzake grensoverschrijdende ruimtelijke-ordeningsdossiers gestructureerd en worden maximale inspanningen geleverd om met Noord-Frankrijk een systeem voor planconsultatie op te zetten. Het doel is een Vlaams interbestuurlijk overleg voor de samenwerking met Noord-Frankrijk te formaliseren en een principieel akkoord te krijgen met de Noord-Franse, en eventueel Waalse, partners voor het opzetten van een systeem voor planconsultatie in de grensstreek met Frankrijk."

Mijnheer de minister, welke daden hebt u in dit dossier al gesteld? Op welke manier houdt u rekening met de mogelijke problemen die in Vlaanderen kunnen ontstaan door een wijziging in de ruimtelijke ordening in het buitenland? Hoeveel staat het met de uitwerking van het structureel overleg?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mevrouw Fournier, voor ik specifiek antwoord op de vragen over het dossier

Cavale Rouge, is het interessant om eens een algemene stand van zaken te schetsen over het structureel overleg tussen Vlaanderen en Noord-Frankrijk.

De Vlaamse Regering heeft, samen met een aantal lokale en regionale betrokken partijen, het initiatief genomen tot de opbouw van een structureel overleg tussen Vlaanderen en Noord-Frankrijk. De Vlaamse minister bevoegd voor het buitenlands beleid, minister Bourgeois, en de Noord-Frankrijkcoördinator, de West-Vlaamse gouverneur, de heer Paul Breyne, die op 4 maart 2005 door de Vlaamse Regering werd aangeduid, nemen initiatieven om een globale structuur voor samenwerking met Noord-Frankrijk uit te bouwen.

Afhankelijk van de realisatie van die ruimere grensoverschrijdende organisatie Vlaanderen-Noord-Frankrijk, kan de samenwerking inzake ruimtelijke ordening hierin worden geïntegreerd. De betrokken minister bevoegd voor het buitenlands beleid en de coördinator werd een uitgebreid dossier bezorgd waarin een aantal organisatorische aandachtspunten met betrekking tot ruimtelijke ordening werden toegelicht.

Parallel is de noodzaak aangevoeld om het gezamenlijke optreden van de Vlaamse partners ten opzichte van Noord-Frankrijk te versterken. De Vlaamse Regering heeft daarom op 8 september 2006 beslist tot de oprichting van een ambtelijke commissie voor een Vlaams Interbestuurlijk Coördinerend Overleg Ruimtelijke Ordening, in het vakjargon de VICORO-commissie genoemd.

Het samenwerkingsconvenant dat nodig is om hieraan uitvoering te geven, werd op 19 juli 2007 door de Vlaamse Regering goedgekeurd. Na de medeondertekeningprocedure kan de VICORO-commissie van start gaan. Tot het mandaat van VICORO behoort het bereiken van een maximale coördinatie tussen de verschillende Vlaamse bestuursniveaus inzake ambtelijke adviesverlening op ruimtelijk relevante beleidsinitiatieven die komen vanuit de Noord-Franse grensregio.

Binnen de samenwerking met Noord-Frankrijk is het opzetten van een afsprakenkader inzake planconsultatie een belangrijk aandachtspunt. Het departement Ruimtelijke Ordening, Wonen en Onroerend Erfgoed (RWO) heeft in het kader van de werkzaamheden van de Frans-Belgische Parlementaire Werkgroep deelgenomen aan een technische werkgroep Ruimtelijke Ordening. Het departement RWO heeft samen met de betrokken Franse en Waalse administraties een routeplan uitgewerkt voor de opmaak van een afsprakenkader inzake planconsultatie. De verdere uitvoering van dat routeplan zal in samenwerking met de andere bestuursniveaus worden aangevat vanuit het samenwerkingskader van VICORO. De betrokken administraties aan weerszijden van de grens organiseren hierop vooruitlopend op 11 december 2007 een technische kennisuitwisselingsdag.

U merkt dat er heel wat initiatieven lopen om het structurele overleg met Noord-Frankrijk te organiseren, te structuren en in goede banen te leiden. Op die manier kan er iets gecreëerd worden dat ook wel degelijk functioneert. Met betrekking tot interlandelijk overleg hebben we in het verleden immers al wat problemen gekend.

Over het dossier van de Cavale Rouge werd op 14 november, op initiatief van de gouverneur van West-Vlaanderen, overleg gehouden, waarbij zowel de stad Menen, de provinciale en gewestelijke overheid als de intercommunales aanwezig waren. Daaruit is gebleken dat de officiële procedure tot de bestemmingswijziging op de site Cavale Rouge nog niet is opgestart, en dat het dossier zich nu dus in de voorbereidende fase bevindt.

Mijn voorkeur gaat ernaar uit om het dossier in de VICORO-commissie te brengen en daar ons standpunt te formuleren. Dat standpunt kan dan worden overgemaakt aan Frankrijk, ten laatste tijdens het openbaar onderzoek dat moet worden georganiseerd bij het doorlopen van de procedure tot bestemmingswijziging.

Mijn administratie kan vanuit de algemene context waken over de correcte naleving van de Europese spel-

regels, alsook over de relatie met het Vlaams ruimtelijk beleid. De gouverneur heeft zich tijdens het overleg van 14 november geëngageerd om het initiatief te nemen voor bijkomend overleg over dit dossier. Gouverneur Paul Breyne neemt dat zeer ter harte. Hij heeft mij deze week onder meer ook aangeschreven met betrekking tot de ratificatieprocedure voor dat samenwerkingskader. Blijkbaar is daar iets misgelopen. Ik zal hem zo snel mogelijk antwoorden dat wij dit ook van onze kant zullen opnemen.

De voorzitter: Mevrouw Fournier heeft het woord.

Mevrouw Martine Fournier: Ik heb intussen het verslag van vorige week ontvangen. Er waren twee collega-schepenen aanwezig op het overleg. Op het moment dat ik mijn vraag indiende, was dat overleg nog niet begonnen.

Minister Dirk Van Mechelen: Het overleg loopt.

Mevrouw Martine Fournier: Ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.